

Príhovor na oslave 25. výročia SRK prof. Ing. Milan Dado, PhD.

Vážený pán predseda výboru Národnej rady SR pre školstvo, vedu, kultúru a šport,

vážená pani štátna tajomníčka,

vážený pán prezident SRK,

vážené panie rektorky, páni rektori,

v prvom rade mi dovoľte poďakovať za pozvanie na 25. výročie vzniku Slovenskej rektorskej konferencie.

Predtým než som sem išiel, pozrel som si webovú stránku SRK, v časti „história“, aby som si pripomenul, bohužiaľ, už pomerne vzdialené časy. Čas prekrýva mnohé čo sa udialo. Dá sa to porovnať so spomienkami na film, ktorý sme videli pred rokmi a už si spomíname len na niektoré sekvencie, možno zábery....

Na význam SRK sa dívam cez prizmu rokov 1996 - 2002, kedy som v SRK pôsobil. Čiastočne som sledoval, čo bolo predtým, po roku 1989 ale pozorne som sa díval aj na vývoj po tom, čo som funkciu rektora Žilinskej univerzity a teda aj pôsobenie v SRK skončil.

Rektorské konferencie predstavujú v každom vyspelom a demokratickom štáte významné inštitúcie, ktoré ovplyvňujú dianie vo vysokom školstve a vo vzdelávaní mladej generácie ako celku. Sú veľmi dôležité pri presadzovaní vysokoškolskej politiky. Rektori a predstavitelia rektorských konferencií pôsobia v nadnárodných združeniach, kde je možnosť ovplyvňovať aj vývoj vysokého školstva v širšom medzinárodnom vzdelávacom priestore. Práve v druhej polovici deväťdesiatych rokov, najmä rektori pôsobiaci vo vedení v SRK, vyvíjali veľké úsilie o čo najlepšie zviditeľnenie a uznanie slovenských vysokých škôl v európskom vzdelávacom priestore.

Bolo to obdobie prípravy a v roku 2002 aj prijímania nových zákonov o VŠ, SAV, APVV, VEDE.

Vo VŠ zákone 131/2002 Z.z. sa definovali o.i. Správne rady vysokých škôl, nový spôsob pridelovania finančných prostriedkov vysokým školám, vznik nových vysokoškolských vzdelávacích inštitúcií, zrušila sa právna subjektivita fakúlt, de jure sa definovalo a následne zaviedlo trojstupňové vzdelávanie... Mám však pocit, že aj po tak dlhom čase aký od vtedy prešiel sa najmä bakalárske vzdelávanie nezakorenilo tak, aby bolo v mnohých študijných programoch na prospech rozvoja vysokoškolského vzdelávania aj spoločnosti, aby sme mohli byť úplne spokojní...

Bolo to obdobie boja za vyšší rozpočet vysokých škôl. Tu by som rád povedal, že sme boli úspešní, lebo sme spolupracovali. Nielen rektori, ale aj s Radou vysokých škôl a so zástupcami študentov v nej. Bolo to o ľuďoch na strane SRK, na strane RVŠ, aj na strane vtedajšej vlády, ministerstva školstva a ministerstva financií, parlamentu. Presviedčali sme všetky politické strany v parlamente, ľudí na ministerstvách, ďalších pre nás „dôležitých“ ministrov.... Presné

analýzy, porovnávanie financovania vysokých škôl na Slovensku s pomermi v Českej republike po roku 1993, vysvetľovanie a hľadanie spojencov boli hlavné metódy práce.

Dnes, možno viac ako kedykoľvek predtým, treba presviedčať aj smerom do spoločnosti. Vzdelávacie systémy na Slovensku si nezaslúžia také hodnotenie, aké často dostávajú bez skutočného poznania stavu a prispenia k zmene zo strany tých, ktorí kritizujú. Neprospieva to ani vysokým školám ani samotnej spoločnosti.

Je treba pohybovať sa viac v medzinárodnom výskumnom a vzdelávacom prostredí, aby sme boli aj doma silní cez medzinárodné poznanie a uznanie, najmä vo vede. Potom príde aj nová kvalita vzdelávania. V súčasnosti má veľká časť vysokých škôl na to veľmi dobré a viditeľné predpoklady.

Želám súčasným paniam rektorkám a pánom rektorom, aby ich spoločné snaženia smerovali k posilneniu vysokoškolského vzdelávacieho priestoru na Slovensku. Tým, ktorí rozhodujú na ministerstvách, či v parlamente želám, aby nastavili mechanizmy financovania a rozvoja vzdelávania tak, aby podporili trendy, ktoré sú prospešné pre rozvoj školstva a udržateľnosť konkurencie schopnosti Slovenska v pohľade aj vzdialenejších horizontov. Ponuka dobrého vzdelávania je v medzinárodnom vzdelávacom priestore stále vyššia a prístupnejšia a významne sa pre našich mladých ľudí otvára. Bez kvalitného vzdelávania a takej atmosféry v spoločnosti, aby to mladá generácia pozitívne vnímala, nebudeme v budúcnosti dostatočne schopní konkurovať silným.